

Nathanael West
PŘÍTELKYNĚ
OSAMĚLÝCH SRDCÍ

Nathanael West

PŘÍTELKYNĚ
OSAMĚLÝCH SRDCÍ

VOLVOX GLOBATOR

Maxovi

Translation © Olga Špilarová, 1995

ISBN 978-80-7511-051-0 (pdf)
ISBN 978-80-7511-050-3 (epub)

PŘÍTELKYNĚ OSAMĚLÝCH SRDCÍ, POMOZ, POMOZ MI

Přítelkyně osamělých srdcí z newyorského listu *Post-Dispatch* (Jste v nesnázích? Potřebujete poradit? Svěřte se Přítelkyni osamělých srdcí a ona vám pomůže!) seděl u pracovního stolu a zíral na kus bílého kartónu. Vedoucí rubriky Masák na něj tiskacími písmeny napsal modlitbu:

*„Duše POS, povznes mne.
Tělo POS, nasyť mne.
Krví POS, opoj mne.
Slzy POS, očistě mne.
Ach dobrá POS, vyslyš prosbu mou,
skryj mě v srdci svém
a ochraň mě od nepřátel.
Pomoz, POS, pomoz, pomoz mi.
In saecula saeculorum. Amen.“*

Třebaže od uzávěrky ho dělila necelá čtvrt hodina, stále ještě nedopsal úvodník. Došel až k tomu, že: „Život *stojí* za to být žit, neboť je pln snů a poklidu, něhy, extáze a víry, jež hoří jako jasný bílý plamen na chmurném temném oltáři.“ Dál však nemohl. Dopisy už přestaly být komické. Nebyl s to smát se témuž vtipu denně třicetkrát, po měsíce, které nebraly konce. A většinou dostával víc než třicet dopisů za den, jeden jako druhý, vykrojené z těsta utrpení formičkou ve tvaru srdce.

Na stole ležela hromádka těch, které přišly dnes ráno. Jal se je znovu pročítat, hledaje nějaký klíč, inspiraci k upřímné odpovědi.

Vážená Přítelkyně osamělých srdcí,

tak hrozně mě to bolí že nevím, co dělat, někdy si myslím, že se raděj zabyju jak mě ty ledviny bólej. Muj manžel říká, že žencká není dobrá katolička dyž nemá děti bezvohledu na tu bolest. Já se vdala počestně v našem kostele, jenže sem neměla ponětí co to ten život manželskej je poněvač mi nikdo neřek vo mužským a jeho manželce. Moje babička ta mi to neřekla a ona byla moje jediná máma, ale udělala velkou chibu že mi to neřekla, protože se nevipláci bejt nevinná a je z toho pak jen sklamání. Já mám za 12 let života manželskýho 7 dětí a od těch posledních dvouh sem pořád nemocná. Dvakrát mně operovaly a muj muž doktorum slíbyl už žádný další děti jak mu radili, poněvač řek že bysem mohla umřít, jenže když jsem se vrátila z nemocnice tak von ten slib nedodržel a já teď čekám zas děcko a myslim, že už to nevydržim, ty ledviny mně tak bólej. Je mi hrozně špatně a bojim se, protože já potrat mít nemůžu že sem katolička a muj muž tak věřící. Porád jen brečim jak to bolí a nevím co dělat.

*V úctě odaná
Zničená ze všeho*

Přítelkyně osamělých srdcí hodil dopis do otevřené zásuvky a zapálil si cigaretu.

Milá Přítelkyně osamělých srdcí,

je mi teď šestnáct a nevím, co mám dělat, a byla bych moc ráda, kdybys mi mohla poradit. Když jsem byla malá, nebylo to tak zlé, protože jsem si zvykla, že se mi děti u nás v bloku posmívají, ale teď bych chtěla mít chlapce jako ostatní děvčata a chodit s ním v sobotu večer tancovat. Jenže mě nikdo nikam nepozve, protože jsem se narodila bez nosu – i když tancuju výborně, mám pěknou postavu a táta mi kupuje moc hezké šaty.

Celý den jen sedím sama doma, koukám do zrcadla a brečím.